

ΜΘ 5,9

«Μακάριοι οί ειρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται»

Στόν καιρό τῆς εἰρήνης, εἶπαν, γίνονται μεγάλες μάχες καί κερδίζονται λαμπρές νίκες· **νίκες μυστικές**, ἀθόρυβες ἀλλά πολύ ἥρωικές. Ἔχετε κερδίσει, παιδιά, τέτοιες νίκες;

Ποιό εἶναι **τό πεδίο** ὅπου διεξάγονται αὐτές οἱ μάχες;

Τό σπίτι, τό σχολεῖο, τό φροντιστήριο, τό περιβάλλον ὅπου ζεῖ ὁ καθένας.

Συνήθως ξεκινοῦν μέ μιὰ **ἀσήμαντη ἀφορμή**: ἓνα πείραγμα, μιὰ διαφωνία, μιὰ παρεξήγηση, μιὰ κουβέντα κάπως εἰρωνική, μιὰ συμπεριφορά πού ἐνόχλησε... Κάτι ἀπ' ὅλα αὐτά μπορεῖ νά δώσει τό σύνθημα γιά νά ξεσπάσει ὁ πόλεμος.

Καί μετά... πρόσωπα κατακόκκινα, μάτια πού πετοῦν φλόγες, κινήσεις νευρικές, φωνές ἄγριες, λόγια ἀπότομα, προσβλητικά, πικρά... Χαλασμός! «Κι ἀπ' τὰ λόγια στά χέρια, ἀπ' τὰ χέρια στά μαχαίρια», λέει σοφά μιὰ παροιμία. Ὁ ὀργισμένος μοιάζει μέ **ἡφαίστειο ἐν δράσει**. Δέν μπορεῖ οὔτε τή γλῶσσα του νά συγκρατήσει οὔτε τίς ἐνέργειές του νά ἐλέγξει.

Ἔτσι, μέσα **σέ λίγα λεπτά** γίνονται **μεγάλες καταστροφές**:

- ❖ διακόπονται συνεργασίες
- ❖ διαλύονται φιλίες
- ❖ χαλοῦν οἰκογένειες

Ἄκοῦς νά λένε:

- ☞ «Δέν θέλω νά τόν/τήν δῶ στά μάτια μου».
- ☞ «Δέν θά τοῦ/τῆς ξαναμιλήσω».
- ☞ «Ἄν εἶναι αὐτός/αὐτή ἐκεῖ, ἐγώ δέν πατῶ τό πόδι μου».

Τό ἀποτέλεσμα; Χάνεται ἡ πολυπόθητη καί περιζήτητη εἰρήνη ἀπό τίς κοινωνίες τῶν ἀνθρώπων.

«Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται» (Μθ 5,9), εἶπε ὁ Χριστός μας σέ μιά ὁμιλία πού ἔκανε πάνω σ' ἓνα ὄρος, ἡ ὁποία ὀνομάζεται «ἐπί τοῦ ὄρους Ὁμιλία» (βλ. Μθ κεφ. 5-7). Δηλαδή «εὐτυχισμένοι αὐτοὶ πού φέρνουν τήν εἰρήνη, διότι θά ὀνομαστοῦν παιδιά τοῦ Θεοῦ».

Γιατί θά πάρουν αὐτό τό ὄνομα; Διότι **θά μοιάζουν στόν Θεό, ὅπως τά παιδιά μοιάζουν στους γονεῖς τους.**

Ὁ Θεός ἀνατέλλει τόν ἥλιο καί χαρίζει τή βροχή του σέ ὅλους ἀνεξαιρέτως (βλ. Μθ 5,45): καί σέ κείνους πού Τόν ἀγαποῦν καί στούς ἐχθρούς του. Μέ τόν ἴδιο τρόπο συμπεριφέρονται τά γνήσια παιδιά του: σκορποῦν σέ ὅλους, χωρίς καμιά ἐξαίρεση, ἀγάπη καί καλοσύνη. Φέρνουν ἔτσι στό περιβάλλον τους τήν εἰρήνη.

Πῶς θά μπορούσαμε νά τό πετύχουμε κι ἐμεῖς αὐτό, νά γίνουμε «εἰρηνοποιοί»; Δέν εἶναι εὐκόλο, ἀλλά εἶναι πολύ ὠραῖο!

Κάνατε, παιδιά, ποτέ σκί; Ἐλιγμούς στό χιόνι; Σκεφτεῖτε πῶς κινεῖται ἓνα μηχανάκι ἢ ἓνα ποδήλατο ἀνάμεσα στά αὐτοκίνητα, ὅταν αὐτά εἶναι σταματημένα ἐξαιτίας τῆς κίνησης... Δέν κινοῦνται σέ εὐθεία γραμμή ἀλλά κάνουν ἐλιγμούς.

Ἔ, λοιπόν, τέτοιους **ἐλιγμούς** πρέπει νά κάνουμε στήν καθημερινή μας ζωή, γιά νά ἀποφεύγουμε τίς συγκρούσεις μέ τούς ἄλλους καί νά ἀσφαλίζουμε τήν εἰρήνη.

Παραδείγματα:

α. Σοῦ εἶπαν μιά κουβέντα πού σέ στεναχώρησε, σέ πρόσβαλε. Πρόσεξε! Πάρε σωστά τή στροφή. Μή βιαστεῖς νά ἀπαντήσεις. «Βούτα πρῶτα τή γλῶσσα σου στό μυαλό», συμβουλεύει ὁ λαός. Σκέψου τί θά πείς. Γιά ἕναν λόγο μήν ἀνάψεις καί σύ πυρκαγιά. Ἄν σιωπήσεις ἢ ἄν ἀπαντήσεις μέ ἀγάπη, μήπως τά ἀποτελέσματα θά εἶναι καλύτερα; Ἴσως αὐτός πού σέ λύπησε νά καταλάβει ἀργότερα τό λάθος του. Γιατί νά χαθεῖ ἡ εἰρήνη;

β. Ἔχεις στήν τάξη σου ἕναν συμμαθητή πού θέλει νά γίνεται πάντοτε τό δικό του. Σέ ἐκνευρίζει καί ἔχετε μεταξύ σας ψυχρό πόλεμο. Κάνε στροφή καί ἄλλαξε τακτική. Κρίμα νά χάνεις τή χαρά καί τήν εἰρήνη σου! Κρίμα νά γίνεσαι καί σύ κακός γιά νά βάλεις τόν ἄλλον στή θέση του! Σκέψου: Μήπως συγκρούεστε γιατί καί σύ θέλεις νά γίνεται τό δικό σου;

γ. Σ' ἐνοχλοῦν τά ἐλαττώματα τῶν ἄλλων, σέ προκαλοῦν. Κινήσου ὅπως οἱ μέλισσες, ὄχι ὅπως οἱ μῦγες! Οἱ μέλισσες ψάχνουν τά πιά ὄμορφα λουλούδια, ἐνῶ οἱ μῦγες πᾶνε στήν κοπριά. Κάθε ἄνθρωπος ἔχει καί ἐλαττώματα καί ἀρετές. Ἐσύ, λοιπόν, ἀντί νά μένεις στά ἐλαττώματα τῶν ἄλλων, σάν τίς μῦγες, ψάξε σάν τίς μέλισσες τίς ἀρετές τους. Ἔτσι θά γίνει πλατειά ἡ καρδιά σου, ὅλους θά τούς χωρᾶ, ὅλους θά τούς ἀγαπᾶ. Καί σύ θά γίνεσαι ἔτσι πιά ἀγαπητός.

δ. Ἄλλος «ἔξυπνος ἐλιγμός»: Νά προσπερνᾶς, νά ξεχνᾶς γρήγορα ὅ,τι σέ λύπησε καί νά στέκεσαι, νά θυμᾶσαι πάντα τό καλό πού σοῦ ἔγινε. Ὅταν συγχωρεῖς τό κακό, μαραίνεται ἡ ρίζα τῆς δυστυχίας σου. Ὅταν ἔχεις εὐγνωμοσύνη γιά ὅ,τι καλό, ποτίζεται ἡ ρίζα τῆς εὐτυχίας σου.

ε. Μάθε ὅτι τό νά ὑποχωρεῖς δέν εἶναι ἀδυναμία ἀλλά ἡ πιά μεγάλη δύναμη· γι' αὐτό λίγοι τό πετυχαίνουν. Δοκίμασέ το ὅμως καί θά διαπιστώσεις πῶς ἡ ὑποχωρητικότητα εἶναι ὁ σίγουρος δρόμος πρὸς τήν εἰρήνη.

Ήταν ήδη ένδοξος βασιλιάς ο **Δαβίδ** στόν θρόνο του Ίσραήλ. Κάποια μέρα φτάνει στό παλάτι ή θλιβερή ε΄δηση: Ό γιός του **Άβεσσαλώμ** ξεσήκωσε άνταρσία (βλ. Β΄ Βα κεφ. 15-16). Στήν πόλη **Χεβρών** αυτοανακηρύχθηκε βασιλιάς. Μέ τό μέρος του πήρε αρκετούς Ίσραηλίτες, πού τούς ξεγέλασε μέ ύποσχέσεις καί δελεάσματα. Συγκρότησε στρατό καί νά, ξεκίνησε ήδη καί πλησιάζει νά εισβάλει στήν Ίερουσαλήμ.

Πόνεσε ή πατρική καρδιά. Άνταρσία ο γιός του Άβεσσαλώμ! Εΐχε τή δύναμη βέβαια ο Δαβίδ νά τόν εξοντώσει μαζί μέ όλο τόν στρατό του. Μπορούσε νά αντιπαρατάξει τά δικά του στρατεύματα καί νά πνίξει τήν επανάσταση του γιου του.

Όμως τί κάνει ο άνθρωπος του Θεου; Δέν θέλει νά χυθεί αίμα, νά πολεμοϋν μεταξύ τους οι Ίσραηλίτες! Προτιμᾶ, γιά τήν εΐρήνη, ν΄ αφήσει τόν θρόνο του, νά φύγει από τό παλάτι καί νά μπει σέ μιᾶ σκληρή περιπέτεια.

Πολλοί θέλησαν νά τόν ακολουθήσουν. Άποφασίζουν νά φύγουν από τά Ίεροσόλυμα. Άφήνουν πίσω τήν πόλη τους κλαίγοντας, θρηνώντας γιά τή συμφορά πού τούς βρήκε. Ξυπόλυτος βάδιζε ο Δαβίδ, γιά νά δείξει τό βαρύ πένθος του, τή θλίψη του γιά τόν γιό του Άβεσσαλώμ πού έριξε τόν λαό σέ τέτοια βάσανα...

Κι ενῶ προχωρούσε τόσο πονεμένος, πικραμένος καί εξαντλημένος από τήν πεζοπορία -περπατούσαν ήδη πολλές ώρες-, κάποιος συγγενής του βασιλιά Σαούλ, ο **Σεμεΐ**, ξαφνικά από μακριά, από τήν απέναντι πλευρά, άρχισε νά του πετάει πέτρες καί νά τόν καταριέται: «Φύγε καί χάσου απ΄ τήν Ίερουσαλήμ, άνθρωπε πνιγμένε στα αίματα, παράνομε! Ό Θεός σέ τιμωρεΐ γιά τούς άδικους φόνους πού διέπραξες στήν οικογένεια του Σαούλ γιά νά πάρεις τόν θρόνο του. Νά, τώρα, σέ παρέδωσε στα χέρια του γιου σου Άβεσσαλώμ. Πληρώνεις γιά τίς κακιές σου!».

Τί σκληρά λόγια! Καί τόσο άδικα! Ψέματα έλεγε ο Σεμεΐ, συκοφαντίες! Κανένα δέν φόνευσε ο Δαβίδ από τήν οικογένεια του

Σαούλ. Ποτέ δέν σκέφτηκε νά τοῦ πάρει τόν θρόνο. Ὁ Θεός ἔστειλε τόν προφήτη Σαμουήλ στό χωριό του γιά νά τόν χρίσει βασιλιά.

Ἔνα ἀπό τά παλληκάρια τοῦ Δαβίδ, ὁ **Ἄβεσσά**, πού δέν ἄντεχε νά ἀκούει τίς φοβερές κατάρες τοῦ Σεμεΐ, εἶπε: «Πῶς τολμᾷ τό φόφιο αὐτό σκυλί νά καταριέται τόν κύριό μου τόν βασιλιά; Πάω ἀμέσως ἐκεῖ νά τοῦ κόψω τό κεφάλι!». Πῆρε ὅμως αὐστηρή τήν ἀπάντηση: «Γιατί ἀνακατεύεσαι στίς προσωπικές μου ὑποθέσεις; Ἀφῆστε τον νά μέ καταριέται. Ἴσως ἔτσι, βλέποντας τόν ἐξευτελισμό μου ὁ Θεός, νά μοῦ ἀνταποδώσει καλά ἀντί τῆς κατάρας τοῦ Σεμεΐ». Κι ἐνῶ εἶχε ὁ Δαβίδ δίπλα του τήν προσωπική του φρουρά καί ἄλλους ἐξακόσιους πολεμιστές, δέν θέλησε νά ἐκδικηθεῖ καί νά τιμωρήσει τόν Σεμεΐ. Προτίμησε νά ἀφήσει μέ ἐμπιστοσύνη τήν ὑπεράσπισή του στά χέρια τοῦ Θεοῦ.

Καί ὁ Θεός ἀνέλαβε τήν ὑπεράσπισή του· τόν ἐπανάφερε νικητή στόν θρόνο του. Δέν ἀφήνει ὁ Θεός ἀπροστάτευτα τά παιδιά του. **Ὅταν μάλιστα ὑποχωροῦν γιά νά διαφυλάξουν τήν εἰρήνη, βγαίνει ὁ ἴδιος στή μάχη καί τούς χαρίζει τή νίκη!**

Αὐτή τή βεβαιότητα νά ἔχουμε, παιδιά. Μέ αὐτήν τήν πεποίθηση νά ἀγωνιζόμαστε στίς μάχες πού καθημερινά ξεσποῦν, γιά νά κερδίζουμε νίκες ἡρωικές! Ἄν μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ κατορθώνουμε νά γινόμαστε «εἰρηνοποιοί», θά εἴμαστε τά πιο εὐτυχημένα καί εὐλογημένα παιδιά του!

(*Προτεινόμενος ὕμνος: «Εἰρήνην ἀφήμι...» ἀπό τό CD «Κανών ἱκετήριος εἰς τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν καί Βιβλικοί ὕμνοι», ἀρ. 15· προτεινόμενα τραγούδια ἀπό «Πνευματικές Ὠδές Β΄»: α) «Εὐωδία ἀπ' τόν Χριστό», σ. 55, CD «Μεῖνον μεθ' ἡμῶν» ἀρ. 7, β) «Εἰρηνόφιλος», σ. 147· βλ. CD μέ ὑλικό).*

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Ύμνος και τραγούδι σέ ἀρχεῖα ἤχου.
2. Τραγούδια σέ προβολή.
3. Παιχνίδι.
4. Ἐνθύμιο.